

Fără perdea: Cu sinceritate, despre ce-și dorește Natalia!

Iștoc și Amariei

- Sunteți Roxana Pațurcă. De ce și Natalia?
- Pentru că mama bunicului meu se numea Natalia.
- Adică străbunica?
- Da.
- Natalia nu e un nume obișnuit.
- Pe-aici, dar la noi, în Moldova, se poartă.
- Ei, pe-acolo se poartă mai mult Iștoc și Amariei.
- Așa e, m-ați făcut să râd!
- Locul, data nașterii!
- Orașul Bicz, la 6 octombrie 1979.
- Adică doar ați împlinit 37 de ani!
- Da.
- Știți ce se întâmplă cu femeia după ce face 37 de ani?
- Ce se întâmplă?! Probabil că se apropie de pragul critic de 40 de ani și vrea să știe mai departe ce are de făcut.
- Nț. De regulă, femeia, după 37 de ani, nu numai că devine extrem de frumoasă, dar devine și inteligentă! Și știe ce vrea cu adevărat! Până atunci, mai copilărește. Din ce an în Călărași și de ce în Călărași?
- În 1999 l-am cunoscut pe fostul meu soț. Așa am ajuns în Călărași.
- Unde v-ați cunoscut?
- În București, prin niște prieteni. Am ieșit la o cafea cu alți colegi și a apărut și el cu alți colegi, care erau prieteni cu noi.
- După cum vedeți, nu vă întrebăm nimic despre doctrine, ci despre Roxana Natalia Pațurcă. Ce ați făcut mai departe?
- Am rămas împreună, asta timp de 14 ani.
- Bun. Ce s-a întâmplat?
- S-a întâmplat să nu ne mai înțelegem și de comun acord am

decis să ne separăm.

– Nu ne mulțumește această explicație. Detaliați!

– Noi am avut o relație de 6 ani de zile, asta până să ne căsătorim. Căsnicia a durat aproape 10 ani. Probabil că unde nu am avut copii... Probabil unde ne-am afundat în activitățile cotidiene... A intervenit o anumită răcire a relației. Fiecare a căutat să-și găsească satisfacție în muncă.

8 kilograme

– Ce munceați de erați atât de ocupată?

– Sunt profesor la Colegiul Economic Călărași. În afară de asta, încercam să-mi dau examenele și pentru definitivat, gradul II, gradul I. Lucram și în cadrul unei agenții de turism și activam și în politică. El, tot așa, având o afacere privată, era extrem de ocupat.

– Să înțelegem că viața politică v-a afectat viața personală?

– Nu, din contră. Aici m-am regăsit, aici am putut să socializez, aici mi-a făcut plăcere să fiu, mi-am făcut prieteni. Politicul nu a avut o problemă în raport cu viața mea casnică. Fostul meu soț m-a susținut în acest demers. Mereu m-a încurajat.

– Deci politicul v-a mâncat timpul!

– Mi-a ocupat un timp care oricum îmi era liber. Soțul meu lucra, oricum, până târziu.

- Așa a intervenit separarea?
- Da.
- Când s-a întâmplat asta, câte kilograme ați slăbit?
- Cred că au fost vreo 8. Dar să ne înțelegem: în momentul de față, noi am rămas prieteni. Am reușit să ne putem separa printr-un divorț extrem de decent, prin notar, deci noi nu ne-am dat în judecată. La fel s-a întâmplat și cu partajul. Dacă încă îi port numele, înseamnă că, totuși, am putut să avem o comunicare astfel încât să nu ne dușmănim, să ne aruncăm vorbe urâte.
- Întrebările vizează viața dvs personală. Facem asta pentru că sunteți cunoscută drept Roxana Natalia Pațurcă, de la PSD. Pentru noi nu e suficient.
- Da, sunt personale, dar aș vrea să rămână așa.
- Dorim ca alegătorii să vă cunoască și sub acest aspect. De ce nu ați făcut copii?
- Am rămas însărcinată de 4 ori, dar nu am reușit să duc o sarcină până la capăt.
- Ce s-a întâmplat?
- Prima sarcină am pierdut-o. Celelalte au fost extrauterine.
- Femeile înțeleg acest aspect foarte bine. Cum v-a afectat?
- Am pierdut două trompe. Acum nu pot avea copii decât prin inseminare in vitro. M-a afectat destul, câtă vreme eu iubesc copiii. Am 6 fini. Lucrez cu copiii.
- Și înțelegem că vreți să înfiați copii.
- Da. Dar poate mă recăsătoresc și voi face copii așa cum am spus.
- Știam că ați făcut demersuri să înfiați doi copii.
- Da, așa e, am făcut. Am căutat soluții și să rămân însărcinată, până la separare. Nu am finalizat demersurile pentru înfiere. Cred că mai am nevoie de timp, să regândesc soluțiile, să văd cum voi proceda.

Ca la Sibiu

- Ce bunuri dețineți?
- Un apartament, un autoturism și cam atât.
- Și ca venituri?
- Am câștiguri ca orice cadru didactic.
- Deci vă permiteți să achiziționați vreo 4-5 case, în Sibiu.
- A, așa cum au făcut alții?! Păi nu știu, am să încerc să muncesc mai mult, să fac și meditații.
- De ce Partidul Social Democrat și nu altceva?
- Tatăl meu a fost în PSD. L-am ajutat și eu de fiecare dată, în campanii.
- În Piatra Neamț.
- Da. Când am venit în Călărași mi s-a părut normal să fiu tot în PSD. Aici m-am regăsit. În plus, la Călărași, și fosta mea soacră era tot membră a acestui partid.
- E vina ei!
- Vreau să înțelegeți că ea m-a format. Și politic, dar și profesional, câtă vreme și ea a fost tot cadru didactic.
- Ce ați descoperit în politică? La ce concluzie ați ajuns?
- Cred că dacă până în 40 de ani nu poți face anumiți pași, e bine să te reorientezi în viață. În sensul că mă voi gândi dacă e normal să am activitate politică la acest nivel sau să rămân doar un simplu membru. Legat de pașii făcuți, atunci când am intrat ca simplu membru, nu am făcut altceva decât să ajut, să fac parte din anumite echipe.
- Lipitor de afișe?
- E peiorativ. Dar și asta e o activitate de partid. Ulterior, am început să mobilizez oameni, să-i adun lângă mine, să-i fac să creadă în ceea ce cred și eu. Apoi am încercat să ajut.

- Cum?
- Cel care vine în politică își dorește să socializeze.
- Păi să-și deschidă conturi pe Facebook!
- Eu am venit într-un oraș pe care nu-l cunoșteam. Gândul pe care l-am avut atunci când am intrat în politică a fost, în primul rând, să cunosc lumea, dar și personalitățile din oraș.

Spre înalta societate

- Adică high-life-ul.
- Edilii, cine-i reprezintă pe oameni.
- Deci cam așa se prefigurează drumul spre înalta societate?
- Da, poate fi privit așa. Pentru a face parte din înalta societate trebuie să cunoști și înalta societate...
- Politică!
- Da.
- Părerea noastră e că politicienii actuali sunt niște gunoaie, în sensul că nu ei reprezintă înalta societate, ci gunoaiele societății. Dar asta e problema noastră.
- Nu e și cazul meu. Eu am o activitate profesională. Mă regăsesc în ceea ce fac, în învățământ.
- Vi se oferă o șansă unică, aceea de a ajunge senator de Călărași. Cum s-a întâmplat asta?
- Reprezint organizația de femei. La nivel național, printr-o negociere, am obținut un procent de 30 la sută de locuri considerate eligibile, pentru femei. Am fost sfătuită să mă înscriu în această cursă. La nivelul județului Călărași, au fost înscriși 9 candidați, din care au fost selectați 3, iar eu m-am regăsit pe această listă. Inițial am fost plasată pe locul 2, pentru alegerile la Camera Deputaților.
- Asta e bucătăria voastră. Dacă doriți să vorbim despre asta, atunci spuneți-ne cum ați reuși să fiți conduși, în ultimele luni, de unul care scrie miau?
- Acesta a fost însărcinat. Fiind președinte executiv, era îndreptățit să preia conducerea filialei până la alegeri.
- Ca profesor, nu aveți o jenă să fiți reprezentată de astfel de oameni?

- Nu știam că are astfel de lacune.
- Trebuia să-l scoateți la tablă!
- Eu am activat în organizația de femei, am încercat să fac lucruri bune în pătrățica mea.
- Oricum, se poate observa, și la PSD, că s-a făcut o selecție extrem de riguroasă a candidaților. În sensul că cei care confundă activitatea politică cu un SRL nu s-au regăsit pe liste.
- Da, ăsta a fost unul din motivele pentru care nu am ieșit, la aceste alegeri, cu așa ceva. În plus, o recunosc deschis, la Călărași a existat și o lipsă de comunicare. Nu s-a format o echipă. O echipă presupune comunicare și știința de a-i motiva. Nu cu aroganță se construiesc echipele.

Afaceri transpartinice

- Empatizați cu astfel de personaje care, deși fac parte dintr-o structură politică, au afaceri transpartinice și se folosesc de această calitate pentru beneficii personale?
- Nu am intrat niciodată în astfel de detalii.
- Dar le intuiți.
- Da, am auzit de astfel de lucruri. În general, în orice structură de partid, e normal să existe și oameni cu afaceri private, dar nu e firesc să se folosească de calitatea lor de membri de partid pentru a-și susține afacerile.
- Ce căutați în politică? Bani?
- Vreau să-mi ajut oamenii. Pentru asta. Eu cunosc politicieni care nu sunt bogați. A fi în politică nu e echivalent cu a parveni financiar. Și nu e o condiție obligatorie să fii bogat ca să accezi la funcțiile politice. Eu nu sunt un om bogat.
- Un senator duce acasă cam 5.000 de lei.
- Deci nu am să mă îmbogățesc!
- Știm că sunteți pescăriță.
- Da, îmi place.
- Noi știm, de exemplu, că în port, la Călărași, încă mai poate fi prins obletele. S-au prins obleți și de 3 kilograme!
- Ha, ha, cum să aibă 3 kilograme?!

- E clar, chiar vă place pescuitul!
- Oblete de 3 kile! E tare asta.
- E un oblete mutant, de la Cernobâl!
- Când eram mică, acasă, la Tarcău, unde e casa părinților mei, e râul Tarcău. Din câte îmi amintesc, sunt doar două râuri care au cursul invers, spre nord. Puneam ceaune, puneam și mămăligă, cu o pânză deasupra, căreia-i făceam o tăietură. Așa prindeam pește, în copilărie. Se numeau boieșteni. Era pește pentru piscică. Pentru noi, prindeam păstrăv.

Poale-n brâu

- Cine vă gătește?
- Eu. Moldovencele sunt bune gospodine.
- Ce gătiți?
- Mâncare românească. Sarmale, ciorbe, poale-n brâu, orice.
- Nu vă e dor de zacusca de ghebe?
- Ba da. O facem în fiecare an.
- Anul ăsta nu. Știm că nu s-au făcut ghebele.
- Anul ăsta a făcut-o mama. La Piatra-Neamț s-au făcut. Zarzavatul îl pun tot cu mama.
- Ziceți că sunteți o bună gospodină?! Cum preparați hribii?
- Nu e cazul aici, în Bărăgan. De unde sunt eu, îi punem cam în orice, dar mai ales în ciorbe. Dar se face și mâncare de hribi. Se călește ceapa, hribii trebuie opăriți, se toacă mărunt, puțin bulion, condimente și cam asta e. Unii mai pun și cartofi.
- Schimbarea asta de mediu, de la deal spre câmpie, a fost stresantă?
- Da. Mi-a trebuit mult timp să mă obișnuiesc cu arșița. Și dacă eram ciupită și de un țânțar... Aveam impresia că sunt înțepată de albine.
- V-au adoptat călărășenii?
- Eu zic că da.
- Vă simțiți călărășeancă?
- Sunt în Călărași cam cât am stat la mama acasă. Deci mă consider călărășeancă. De aceea nici nu am avut în intenție,

atunci când am divorțat, să plec din Călărași. E orașul unde m-am maturizat. Aici mă regăsesc. E drept, în atâția ani, orașul nu a suferit modificări spectaculoase. Dacă ajungi să-l cunoști în profunzime, te îndrăgostești de el. E și o vorbă: cine bea apă din Borcea...

– Da, știm, face enterocolită! Unde simțiți că ați greșit?

– Nu e vorba de greșeli, ci de regrete. Sunt regrete legate de viața personală, de familie, de ceea ce mi-am dorit. Mă macină lipsa copiilor, dacă vreți să știți asta. Ar fi trebuit să încep cu așa ceva, nu să pun viața profesională mai presus.

Ordinea firească

– Lucrurile se fac toate...

– Da, într-o anumită ordine.

– E bine că ați ajuns la concluzia asta, e o dovadă că ați trecut de bariera celor 37 de ani.

– Da. Mama avea 19 ani când m-a născut. Așa trebuie făcut. Nu știu ce ar însemna pentru mine să am acum un copil, la 37 de ani sau la 40 de ani. Probabil că l-aș sufoca. Cu dragoste, desigur.

– Ne declarăm apți de a fi înfiați, dacă astea sunt condițiile!

– Am înțeles, dar eu vorbeam de copii.

– Păi ce, credeți că avem mai multă minte?

– Știu, bărbații se maturizează mai greu!

– Ați avut în plan să candidați?

– Nu, nu a ținut de o dorință personală, nici măcar intimă. Nu neg că m-am gândit la așa ceva, dar nu la o astfel de vârstă. Mă gândeam la o candidatură pe listele de deputați, nu pe cele de senatori. Dacă m-au recomandat colegii și dacă au considerat că am și capacitatea să fac pasul ăsta, atunci asta e!

– Ajungeți într-un asemenea post de demnitate publică. Ziceți-ne două aspecte pe care doriți să le remediați, în care vreți să corectați și să interveniți.

– În zona aceasta, pentru Călărași, punctual avem o problemă

legată de turism. Apoi, ca problemă generală, nu numai locală, este cea a învățământului. Dacă sunt aleasă, ideea mea este să optez pentru comisia de învățământ. Desigur, nu voi putea face ceva direct pentru Călărași. Fiind profesor, pe discipline tehnologice, nu sunt în totalitate de acord cu forma actuală a examenului de bacalaureat. Cei care termină un liceu de specialitate ar trebui să aibă ca discipline, la acest examen, și cele de specialitate. Copiii din liceele tehnologice ar trebui să aibă această facilitate, să aibă ca probă de bacalaureat o disciplină de specialitate.

– Cunoașteți școlile din mediul rural?

– La țară am ajuns numai pe structura de liceu, nu în școlile gimnaziale. Dar sunt conștientă că există un deficit clar, unde nu se poate asigura transportul, unde nu se poate asigura un minim necesar pentru traiul zilnic.

– Știți din ce se trăiește la țară, de unde vin banii?

– Știu că tinerii au plecat. Cei rămași, dintre ei, au pensii...

– Sociale!

– Și sociale. Într-adevăr, veniturile sunt modice.

Cu cheia de gât

– Multe familii au ca singură sursă de venit alocațiile copiilor.

– Alocații pe care Partidul Social Democrat le-a dublat.

– PSD nu a dublat alocațiile copiilor decât în cazuri

fericite. A dublat, mai degrabă, alocația de băutură a părinților!

– Să nu generalizăm. Dar știu că sunt și astfel de cazuri.

– La țară, familiile tinere plecate în străinătate își lasă copiii în grija bunicilor.

– Sunt și astfel de cazuri și aici se înregistrează și abandonurile școlare.

– Dacă tata rămâne acasă, cu copiii, iar mama e menajeră, în Italia, familia aia are 50 la sută șanse să se destrame.

– Aici e vorba de cum ai fost educat, de bun-simț. Eu sunt diriginte, de ani de zile, și am văzut astfel de cazuri. Însă, ca profesor, poți motiva copiii proveniți din astfel de familii destrămate, nu știu, prin mai multă atenție, copilul, dacă nu are modele acasă, le caută în altă parte, inclusiv în dascălii care-l formează.

– Vedeți cum e? Unii își doresc copii și nu-i au, alții au prea mulți și își bat joc de ei!

– Da, sunt și astfel de cazuri. Dar nu pot să mă declar împotriva familiilor cu mulți copii. Trebuie găsit sprijin ca acești copii să performeze, nu să se piardă.

– Ce-au făcut părinții dvs ca să nu vă pierdeți?

– Ai mei lucrau în 3 schimburi. Mama e laborant-chimist, iar tata a fost electrician. Au lucrat amândoi în același loc.

– Sunteți din generația copiilor cu cheia la gât?

– Da. De la părinți am învățat lucrurile normale. Esențial pentru mine au fost principiile. M-au învățat, în primul rând, să am bun-simț. Eu mă consider un om obișnuit. Cred că așa mă văd și călărășenii. În fond, sunt un simplu cadru didactic. Dacă vreți să știți, ieri, duminică, nu am gătit, am mâncat pizza. Dacă sunt singură acum, nu mai gătesc la fel de mult.

– Unde vă vedeți peste 10 ani?

– Nu îmi fac planuri cu o durată atât de mare. Dar mă gândesc ce fac în următorii doi ani, trei ani. Mă văd în Călărași. Îmi doresc o familie. Nu știu în ce formulă sau dacă voi înfia unul sau mai mulți copii. Vreau să înțelegeți că sunt o femeie care își plătește singură facturile.

– De ce trebuie să vă voteze călărășenii?

– Pentru că nu am forțat nimic, nici măcar această candidatură. Nu vin ca să cer un mandat, eu vin să demonstrez că pot exista politicieni de o altă factură, cu o mentalitate sănătoasă.

– Vă dorim succes!

– Vă mulțumesc!